

Єдине, що я не могла сказати, коли молилася: “хай на все буде воля Твоя”

Про пережитий досвід, пов'язаний із втратою дитини розповідає Людмила Паламарюк, психолог, мати.

У 2005 році я народила третю дитину, яку при пологах травмували, сорок хвилин реанімації не допомогли, головний мозок дитини відмер. Я тоді про це не ще знала. На той час я вже була віруючою, ми намагалися врятувати хлопчика. Після пологів дитина у комі знаходилася двадцять один день. З пологового відділення нас перевели у дитячу лікарню, я запросила служителів, щоб вони зробили елеопомазання, після чого у сина з'явилися найпростіші рефлекси: почав ковтати та їсти. Коли зробили МРТ, побачили що абсолютно весь головний мозок помер. Лікарі сказали, що це була здорова дитина, тільки головний мозок повністю відмер внаслідок тривалого кисневого голодування. Я молилася про чудо: «Господи, чому б тобі не зробити таке чудо, щоб працівники лікарні увірували, чому Ти це допустив?» Мені стало страшно, коли почула діагноз, що зробити нічого неможливо, але я не допускала навіть думки, що мій хлопчик може померти, хоча дитина не бачила, не чула, була як рослина. У нього були судоми, ми кололи ліки, він ріс, нам запропонували здати його у спеціальний заклад, але ми не погодилися. Як можна відмовитися від власної дитини?!

Я весь час ставила Богу запитання: «Чому Ти допустив таку трагедію у нашій сім'ї? Я ж люблю Тебе, служу Тобі, нікого не образила, чому Ти таке допустив? Чому не зробиш чудо?» Єдине, що я не могла сказати, коли молилася, слова: «Хай буде воля Твоя». Я не могла навіть думки допустити, що ця дитина помре. «Як це так, я дала життя, і ця дитина помре?» Казала: «Боже, якщо Ти скажеш мені, що ця дитина помре, я не прийму таку відповідь. Як Собі хочеш, але я взагалі не приймаю такої

відповіді». Час йшов, ми спостерігали за дитиною, змін на краще не було, але сказати Богові: «хай буде воля Твоя» я не могла, думала, що через рік, два, п'ять, але Бог зробить чудо. Потрохи я почала розуміти, що майбутнього немає ніякого, але ніяк не могла змиритися з цією думкою, було враження, що я борюся з Богом. Я не розуміла причини страждань, коли вони закінчаться, ні сенсу життя. Так продовжувалося рік і майже три місяці.

У жовтні 2006 року до нашого міста приїхала Ольга Мурга проводити євангельську програму, я мала з нею розмову, розповіла свою ситуацію, що не втрачаю надію, але не можу зрозуміти, чому так сталося. Вона відповіла, що їй треба помолитися, бо вона не знає, що відповісти. Я щодня її просила прийти до мене додому і помолитися, надіялася, що вона жінка сильної віри, її молитва допоможе, а у мене віри не вистачає.

Програма закінчувалася і наступного дня Ольга Мурга повинна була поїхати до іншого міста. Після завершення програми вона прийшла до нас додому. Коли вона побачила дитину, схилилася на коліна і почала молитися у присутності нашої сім'ї. За все своє життя я ніколи, ні до цього, ні після, не чула такої молитви ні від кого. Я відчувала близьку присутність Ісуса. Коли вона встала, то сказала: «Я бачила в одній сім'ї таку ситуацію, там дитина прожила шістнадцять років. Бажаєш, щоб він так жив шістнадцять років? Я вірю, що ти, як мама не хочеш, щоб Господь підтримував йому життя в такому стані». Я розгубилася: як це так, я не контролюю процес життя? Вона молилася: «Господи, Ти знаєш цю жінку, її місію, з якою вона прийшла у цей світ, знаєш урок, який вона здобуде через цей досвід, вона не розуміє ще цього, але Ти Своєю милістю можеш полегшити страждання цієї дитини...» І все. Вона встала з молитви, доторкнулася до мене: «Не бійся, смерть – це просто сон, ти повинна бути готовою, Господь почув молитву і виявить Свою волю щодо твоєї дитини». Мені стало легко, наче зовсім інше мислення, прийняла кожне слово, яке мені було сказано. Я ще не могла сказати Богові «Хай буде воля твоя», але

зрозуміла, що дитині буде краще померти. Бог почав діяти вже наступного дня, синові ставало гірше і гірше, ми пішли у лікарню. Лікарі сказали, що у дитини всі органи здорові, тільки мозок травмований, тому помирав дуже тяжко. Приїхав чоловік і сказав мені: «Того дня, коли була молитва, я боявся тобі сказати, але повинен був це зробити: хай його Бог забере». Для мене це було найважче. В той день, коли дитина помирала, зайшла медсестра і каже: «Я розумію, що ви віруюча людина, моліться, щоб ця дитина померла». А я не могла зрозуміти – як це я повинна молитися, щоб дитина померла? Це було понад мої сили, я все тримала і тримала її тут на землі .

Був ще такий момент: коли до нас вночі приїхала швидка допомога, медсестра подивилася на мене і сказала: «Чого ти плачеш? Я була зараз на виклику, там дівчині 19 років, а у неї двійня і в обох ДЦП. В тебе є діти? Двоє. Ти повинна бути сильною для них». Вона мені розповідала, що у людей є ще більше горе, але на мене це тоді не діяло.

В день похорону я була спокійною, розумом усе сприймала, але наче це було не зі мною, не плакала, все чула, і з Божою допомогою вдалося пережити таке горе. Погода у той день була похмурою, мряка, дощ, але коли опустили труну у яму, наче відкрилися брами на небі і все освітилося світлом. Я згадала слова, які Господь сказав: “Я є воскресіння і життя”.

Я психолог і розумію, чому у мене з’явилася мотивація до духовного життя. Дух Святий мені сказав, що я повинна так прожити життя, щоб зустрітися з дитиною, щоб була більш духовною і виховала так дітей. Господь мені говорив, що мій син Єлисей воскресне і ангели принесуть мені його живим і здоровим у день славного приходу Ісуса Христа на землю і я буду виховувати його у святій реальності небес, він ніколи вже не буде хворіти і тільки там я зрозумію в усій повноті Божественне провидіння. Дитина прожила рівно рік і три місяці. І весь цей час я не могла сказати Богові «Хай буде воля Твоя». Для мене було незрозуміло – чому Бог допустив таке у моєму житті?

Пізніше до мене почали звертатися, розповідати, що одна жінка дуже довго чекала на дитину, але коли вона народила – дитина померла. У цієї жінки була тяжка депресія, вона ні з ким не розмовляла, пройшло чимало часу, поки вона змогла повернутися до нормального життя. Мене просили поговорити ще з однією жінкою, в якій померла дитина. Так почалося моє капеланське служіння – почала розмовляти з жінками у в'язниці, вони довіряли мені складні моменти свого життя. Ставила собі питання: «Невже Бог провів мене через цю трагічну подію, щоб я стала більш чутливою до іншого горя?» До мене почали дзвонити і просили поговорити з жінками, у яких трапилося горе, я з ними розмовляла і розуміла, що можу їм допомогти, бо говорила з ними як людина, яка сама пережила горе.

Я змінилася, ті, хто раніше мене знав, звернули на це увагу, бо стала більш духовною і почала більше читати Слово Боже та книги Духа Пророцтва. До нашого горя я все старалася була тримати під контролем, все повинна була знати, не розуміла, що Бог вчить нас Йому довіряти.

Зараз мене цікавить тільки те, що має вічні наслідки, змінилося моє ставлення до чоловіка, до дітей, до інших людей, до служіння в церкві. Господь розумів, що, можливо, ніщо інше, як втрата дитини не змогла б так глибоко і серйозно змусити мене замислитися над своїм життям. В мене з'явилася досі невідома мені мотивація посвячено служити Господу тими дарами, якими Він мене наділив. Провела євангельську програму, присвятила себе капеланському служінню, співала для слави Божої в церкві, проводила зустрічі з жінками, підтримуючи їх і надихаючи долати різні життєві негаразди. Мені будь-якою ціною потрібно бути на небі, бо там буде мій син.

Сьогодні я розумію, що Бог нас дуже любить, хоча ми і не розуміємо до кінця сенсу наших страждань.

Моя боротьба з Богом закінчилася Його перемогою, Він переміг мою впертість, моє нерозуміння, бажання контролювати, щось вказувати Богові. Він показав, що знає мене краще мене, а я

повинна коритися і любити інших. І я це прийняла. Тепер я розумію та допомагаю іншим жінкам, які страждають, мають дітей з інвалідністю, які переживають травматичні ситуації, всім кажу: «Довіряйте Богові до кінця, навіть, коли здається, що це неможливо, важко, все одно довіряйте Господу. Якщо ви будете молитися щоб ваша дитина померла, Господь знає, чому Він у такому віці вкладає дитину у могилу, бо Він усе знає наперед з початку до кінця».

Зараз працюю фітнес-тренером і психологом у жіночому фітнес-клубі в місті Умань, веду психологічний проект «Мистецтво бути щасливою». Вчимся з жінками прощати, відновлювати стосунки в родині, піднімаємо духовні теми. На сьогоднішній день маю багато жінок, які пройшовши наш курс, запитують де можна придбати Біблію. Я замовляю для них Біблії та кожній дарую «Уроки по вивченню Біблії». Деякі сім'ї вже приходили до церкви, вивчають уроки. Зрозуміла як Йов пережив це, і сказав: «Тільки послухом вуха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе...».

Я дуже гнівалася на Бога: як Він посмів таке зі мною зробити, що я так страждаю, я ж Йому служила, я Його славилася, а Він таке зі мною зробив... Що скажуть невіруючі люди, що у мене, віруючої, дитина померла? Я не розуміла Бога.

Раніше я була гордою людиною, Господь не міг мене використовувати, бо в мене була не віра, а самовпевненість. Я навчилася вірити і довіряти Богові, здобула дорогоцінний молитовний досвід, зрозуміла, що Він відповідає на молитви найкращим чином у визначений Ним Одним час і спосіб. Він відповів не так, як того хотіла я, але не без боротьби прийняла Його святу волю. Відтоді я по-справжньому оцінила глибину молитви «Отче наш» і слів «нехай буде воля Твоя».

Записала – Алла Шумило

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.